

Poslušaj njegov glas! Zove te!

Meditacija o duhovnom pozivu

Fra Antonio Mravak, Split
- student teologije

Bog je strpljiv i čeka na naš odgovor. Taj glas najbolje ćemo razumjeti u ozračju molitve koja je prostor zajedništva i blizine. Molitva se rađa i raste u međusobnom odnosu s Bogom.

Bog svakog čovjeka poziva! Čovjek može od Boga bježati, skrivati se poput Adama, lutati cijelom zemljom poput Kajina, može kušati živjeti bez Boga, potiskivati ga iz svijesti, zaboravljati ga, ali Bog ga uvijek iznova poziva. Po krštenju taj poziv postaje još jači, postajemo sinovi Božji i kćeri Božje. Svaki poziv uključuje i poslanje, a ono se sastoji u ostvarenju poziva. Temeljni poziv svakog krštenika jest svetost i svjedočenje za Boga. U tom općem pozivu na suradnju, Bog neke osobe poziva i na jedan tješnji vid zajedništva s njim, poziva ih da ga izbliže slijede u redovničkom i svećeničkom životu. Živimo vrijeme krize toga poziva, stoga često postavljamo pitanje: je li Bog taj koji ne poziva ili je problem u čovjeku koji se ne odaziva? Jedno je sigurno: da Bog poziva i danas kao i u drugim vremenima. Pitanje je: čujemo li taj glas?

Bog je strpljiv i čeka na naš odgovor. Taj glas najbolje ćemo razumjeti u ozračju molitve koja je prostor zajedništva i blizine. Molitva se rađa i raste u međusobnom odnosu s Bogom. Ona je prostor za sazrijevanje izbora zvanja i za njegovo svakidašnje obnavljanje, motreći Njegovo lice. Pokušajmo čuti Božji glas i u glasovima ljudi koji nas svakodnevno okružuju: svećenikâ, redovnikâ i redovnica. Njihov poziv je i poziv za druge, poziv na

služenje drugima, poziv na molitvu za druge. Krenuti na taj put znači razumjeti život kao nikad završeni proces, kao projekt kojeg treba stalno usavršavati.

Ostaviše sve...

Primjeri iz Svetog pisma pokazuju nam da u korijenu svakog autentičnog poziva stoji Gospodin koji poziva, koji prvi čini korak. Taj divan prizor ostavili su nam braća Šimun i Andrija te druga dvojica braće – Jakov i Ivan Zebedejevi (Mk 1, 16-20). Napuštaju oca, lađe i mreže. Ne radi se o nekom junačkom odricanju koliko o činjenici da ih je zahvatila nova stvarnost, da su ispunjeni novom sigurnošću od koje se ne mogu oduprijeti.

Prvo što Evandjelje navodi jest Isusovo „vidjeti“: *vidje* Šimuna i Andriju. Ovo „vidjeti“ utemeljuje nešto novo i trajno, označuje čudesnost susreta osobe s osobom. Nakon susreta s Isusom događa se jedan novi početak u životu ovih ljudi, to je početak koji će obilježiti čitav njihov život. Isus ih poziva: *Hajdete za mnom!* On im ne predlaže nikakav program onoga što će raditi, ne daje prijedloge ni obećanja, ne nastoji ih nagovoriti da ga slijede, jednostavno zove. Taj se poziv u potpunosti odnosi na Isusovu osobu, on je taj kojega treba slijediti. Ne trebaju se usmjeriti prema nekom programu ili nekoj stvari, nego prema osobi

Isusa Krista. Iz susreta Krista s ovim ljudima vidimo da poziv nema općenito značenje, nego je upravljen određenim osobama. Oni se potpuno povjeravaju njemu. Ono što im Isus daruje jest njegova prisnost.

Šimun i Andrija ostavljaju svoje mreže, Jakov i Ivan svoja oca Zebedeja. Odlučiti se na nasljedovanje Isusa znači ostaviti dosadašnji način života. Na temelju toga mjerila učenik se odlučuje ostaviti iza sebe sve što ga može zadržati i biti slobodno na raspolaganju Isusu. Ovi učenici ne određuju kojoj će zajednici pripadati, nego to čini Isus. Svojim pozivom, u zajednici od Isusa pozvanih učenika očituje se Crkva, kao mjesto nasljedova-

nja Isusa. *Učinit ću vas ribarima ljudi!* Nova zadaća ovih ljudi ima karakter sveopćeg poslanja, bez granica, za sve ljude.

Pođi za mnom...

Dok razmišljamo o pozivu na nasljedovanje kojeg Isus upućuje ovim ljudima, pokušajmo i sebe pronaći u njemu. *Pođi za mnom!*

Dopusti Kristu da uđe u životni prostor tvoje svakodnevice. Predaj mu ono što jesi, što imaš, svoju istinu bez sužavanja.

Možda taj isti glas često kuca i na vratima tvoga srca da promijeniš obalu, da ostaviš staru luku, da isploviš iz uskislog načina života. Poput ovih učenika

dopusti Kristu da uđe u životni prostor tvoje svakodnevice. Predaj mu ono što jesi, što imaš, svoju istinu bez sužavanja. Ovi ljudi su nam svojim životom – poput mnogih svećenika, redovnika i redovnica – pokazali da se nešto mora ostaviti jer se i nešto susreće; ostavlja se sve jer se susreće sve – Onoga koji je sve. ❖

Franjevački bogoslovi

